

HET SCHOT

Ik maakte mij gereed om naar mijn duin terug te keeren.

Plots knalde — vlak bij — een schot. Het liep langs de boomen en stierf verwaaiend uit. Een hond jankte. Toen dreunde een tweede schot en weer rende het de boomen langs. Onze harten beefden. Het kon niet het „ruw bedrijf des jagers zijn” waarover Marnix Gijsen het heeft, dat wij ontstellend vernamen. In de plots ingevallen stilte hoorde ik klokken bonzen. Marie sidderde, maar bewoog niet; de blik van haar oogen kroop langzaam van mij op, naar boven, waar Louis diende te zijn. Wij hoorden echter dra het stommelend gerucht van Louis op de trap. Snel keek Marie mij aan. Niet Louis had dus geschoten. . . .

— Wat is er, hakkelde Louis. . . . Wat is er? Alsof een plotse kou hem had overvallen verscheen hij huiverend in de deur-opening.

Op dit oogenblik kwam de boschwachter voorbij ons gestrompeld, bleek en stram. Was dit de sterke, bewuste man van daar zooeven?

— Mijn hond, hijgde hij, mijn hond... Van Ree heeft koelbloedig Tel doodgeschoten... De inrijpoort stond open, Tel liep binnen, ik riep nog „Tel”, maar niets te doen, hij kwam naar buiten, legde aan en schoot. Tweemaal schoot hij. . . . Tweemaal. . . . Tel ligt drie meters binnen zijn domein. . . .

Louis verstrakte, keek Marie aan en ging binnen.

Die blik onthulde mij hoevele jaren deze twee samenleefden en hoe zij in waarheid man en vrouw waren. Ik stond daar buiten, ik zou goed doen te gaan; en ik ging.

De regen hield aan, hij waaide mij koelend in het gelaat, hij versluisde de wonderboomen van Louis. Kortom nadien viel Louis opgewonden mijn woonkamer binnen.

— Meneer, zegde hij, nu moet ge helpen. Het is hoogste tijd. Van Ree heeft zijn hovenier de straat opgejaagd, omdat hij vergeten heeft de inrijpoort te sluiten. Dit is de derde, die hij doorstuurt. En nu vlak voor den winter! Ga er heen, meneer. . . . Vijf kinderen heeft de man. Maar pas op, Van Ree kan ook op u schieten.

Ik liep met Louis naar zijn huisje. Daar trof ik den in gedachten verzonken hovenier, hij staarde mij aan en zegde geen woord. Louis praatte opgewonden, praatte zich een dronkenschap, zoodat ik mij haastte weg te komen om buiten zijn woordenroes te zijn. Aan het hoveniershuisje lichtte een angstige vrouw het gordijntje op, zij verwachtte mij dus. Er schreide een kind, mijn hart beefde van woede. Nu zou ik hem eindelijk zien, dezen Van Ree, die honden en konijnen afslacht en harteloos op stumperds mikt. Maar hij kon mij niet ontvangen; het dienstmeisje zegde mij, dat hij in zijn auto was gesprongen om in razende snelheid naar een advocaat in de stad te rijden. En Mevrouw was met haar